

15
ANYS DE
LIBERPRESS

1998 - 2013

*Premis Internacionals
LiberPress
2013*

**PREMIS INTERNACIONALS
LIBERPRESS 2013**

Diputació de Girona

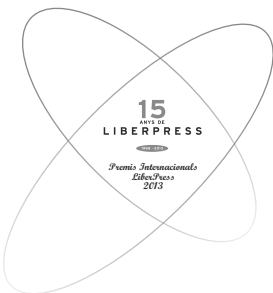

ELS PREMIS LIBERPRESS

LiberPress va néixer a Girona l'any 1999. Es va crear amb la idea de donar a conèixer i promocionar el que podríem anomenar "cultura de la solidaritat". Amb la seva creació es pretenia formar un moviment solidari i humanitari, amb el qual s'impliquessin els mitjans de comunicació, que es moguéssin a l'entorn d'unes jornades que pretenien aconseguir tres objectius principals: d'una banda, obrir un espai de debat sobre quin és el paper dels mitjans de comunicació dins la societat (la seva independència, la implicació en matèria de solidaritat i la influència que exerceixen en la conscienciació sobre aquest àmbit més solidari de la cultura), atesa la importància mediàtica i la incidència que tenen en l'opinió pública; de l'altra, premiar els personatges d'àmbit mundial, especialment periodistes, que hagin destacat per la seva tasca independent, democràtica i solidària; i finalment, implicar en aquest projecte altres associacions humanitàries per tal que aquestes aconseguixin ampliar el seu suport econòmic i mediàtic.

LiberPress és una associació de caràcter no governamental, humanitària i sense ànim de lucre que té entre els seus objectius organitzar conferències, congressos, debats, fòrums, exposicions, jornades, actuacions i qualsevol acte de caràcter cultural i reivindicatiu per promoure una cultura de la solidaritat fonamentada en el respecte dels drets humans en l'àmbit mundial. En el present i en el futur, LiberPress treballa i treballarà per col·laborar en l'execució de projectes que realitzin altres associacions humanitàries, com també per impulsar els seus propis projectes.

LiberPress pretén, doncs, ésser un fòrum dirigit tant als professionals dels mitjans de comunicació com al públic que rep la informació provinent dels grans mitjans, a fi de promoure una major independència, veracitat i honestat entre els professionals i un major sentit crític entre el públic que rep la informació, així com dotar d'un major contingut humà i solidari tots els àmbits de la comunicació, des de la premsa escrita fins a Internet.

ELS PREMIS LIBERPRESS

1999- 2012

Premis LiberPress

- 1999. Ignacio Ramonet (França)
- 2000. José Fort (*L'Humanité*) (França)
- 2001. Ramon Chao i *El País*
- 2002. Ryszard Kapuscinski (Polònia) i J.A. Ezcurra (*Triunfo*)
- 2003. Reza (Iran)
- 2004. Eduardo Haro Tecglen
- 2005. Gervasio Sánchez i Boban Minic (Bòsnia)
- 2006. Jon Lee Anderson (EUA)
- 2007. Marjane Satrapi (Iran) i Enrique Meneses
- 2008. Georges Corm (Líban)
- 2009. Mark Abley (Regne Unit)
- 2010. Igor Kostin (Moldàvia) i Tomàs Alcoverro
- 2011. Steve McCurry (EUA)
- 2012. Sami Nair (Algèria)
- 2013. Antonio Fraguas, Forges

Premis LiberPress Catalunya

- 2008. Haris Silajdzic (Bòsnia Hercegovina)
- 2009. Futbol Club Barcelona, per Unicef
- 2010. Maria Nowak (Polònia)
- 2011. USAP (França)
- 2012. Josep Fontana
i Museu Memorial de l'Exili de la Jonquera
- 2013. Eduard Punset
Veïns del barri d'Angrois, Santiago de
Compostel·la

Premis LiberPress Cançó

- 2007. Raimon
- 2008. Daniel Viglietti
- 2009. Luís Eduardo Aute
- 2010. Claude Marti (França)
- 2011. Maria del Mar Bonet
- 2012. Manu Chao
- 2013. Joan Manuel Serrat

Premis LiberPress Associació

- 2003. Plataforma ciutadana Nunca Mais
- 2004. Associació humanitària Handicap Santé (França)
- 2005. *Le Monde Diplomatique* (edició en castellà)
- 2006. Fondation France Libertées (França)
- 2007. Fundació Mares de Srebrenica (Bòsnia Hercegovina)
i Associació Fotògrafs per la Pau
- 2008. Consejo General de la Abogacía Española
- 2009. Associació Perich Sense Concessions
- 2010. Amel Assotiation (Líban)
- 2011. Escola Cultura de Pau
- 2012. Associació D.A.M.E. Maternitat d'Elna (França)
- 2013. Cartooning for Peace / Dessins pour la Paix

Premis LiberPress Cinema

- 2003. Montserrat Armengou i Ricard Belis
- 2004. Lockman Slim i Monika Borgmann (Líban-Alemanya)
- 2005. Constantin Costa Gavras (França)
- 2006. José Maria Berzosa
- 2007. Carles Bosch
- 2008. Tomàs Mallol
- 2009. Giuliano Montaldo (Itàlia)
- 2010. Centro Buñuel de Calanda
- 2011. Agnès Varda (França)
- 2012. Elías Querejeta
- 2013. Jiri Menzel (República Txeca)

Premis LiberPress Camins

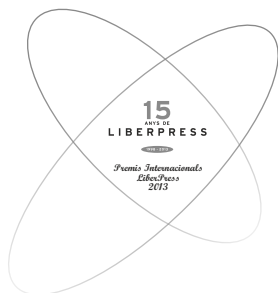
- 2008. Jordi Esteva
- 2009. José Antonio Labordeta
- 2010. Leonard Modilow (EUA)
- 2011. Gilbert Shelton (EUA)
- 2012. Pedro Miguel Etxenike
- 2013. Leo Bassi (Itàlia)

Premis LiberPress Literatura

- 2008. Joan Margarit
- 2009. Tom Sharpe (Regne Unit)
- 2010. Ramiro Pinilla
- 2011. Josep Maria Castellet
- 2012. Manuel Costa-Pau
- 2013. Joan Guasp

Premis LiberPress Memorial

- 2008. Gerda Taro (Alemanya)
- 2009. José "Zeca" Alfonso (Portugal)
- 2010. Víctimes Cívils de Marjayún (Líban)
- 2011. 17 rosas de Guillena, Sevilla
- 2012. Als infants morts al camp d'Argelès (França)
- 2013. Lise London (França)

ANTONIO FRAGUAS (FORGES)

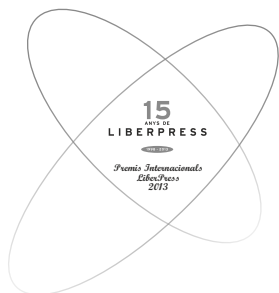
LiberPress 2013

ANTONIO FRAGUAS DE PABLO (FORGES), el gran humorista gràfic, rep el Premi LiberPress 2013 per la seva sòlida, llarga i humanitària trajectòria professional, durant la qual sempre ha dut a terme, amb els seus dibuixos i amb un humor sarcàstic, mordaç, àcid, crític, veraç, descarnat i agut, però absolutament tendre, delicat i divertit, una defensa constant i ferotge dels veritables valors democràtics, de la solidaritat, de la tolerància i dels drets humans, donant suport als més febles i desvalguts, denunciant la injustícia i el desarrament moral d'aquesta societat cínica i ultracapitalista, dominada pels poders dels bancs i les multinacionals, dels militars, de les religions intolerants, dels retrògrads, dels dictadors pseudodemòcrates i dels demòcrates pseudodictadors, dels masclistes, dels mal educats... En resum, doncs, la societat dels que són molt rics, dels corruptes i dels violents.

Antonio Fraguas de Pablo (Madrid, 17 de gener de 1942), conegut com a Forges (la traducció al català del seu primer cognom), és un humorista gràfic fill de mare catalana i de pare gallec. Comença a treballar als catorze anys a TVE, i aviat ho deixa per dedicar-se a l'humor gràfic. El seu primer dibuix surt al diari *Pueblo* (1964). Més endavant, dibuixarà per a *Informaciones*, *Diez Minutos*, *Sábado Gráfico*, *Interviú*, *Lecturas*, *Hermano Lobo*, *Por Favor* i *El Jueves*, entre altres publicacions. També ha publicat al *Diario 16* i a *El Mundo*. Des del 1995 fa l'acudit al diari *El País*. Ha dirigit dues pel·lícules (*País SA*, el 1975, i *El bengador Gusticiero y su pastelera madre*, el 1977) i quatre sèries d'humor a la televisió. També ha fet nombrosos programes de ràdio i ha escrit la novel·la *Doce de Babilonia*.

És inventor de paraules i modismes que s'han fet populars, i de personatges que s'han fet famosos: Mariano i Concha, els naufrags abandonats en una illa, les sorprenents velletes de pobles rurals, Blasillo, els yuppies estúpids, el funcionari empenyador darrere el seu taulell, polítics corruptes..., sense oblidar els elements urbans, com ara les ambulàncies i els edificis amb estranys anuncis en una vila aclaparada i sorollosa. La crítica social és bàsica en la seva obra gràfica, en què destaquen *El libro del Forges* (1972), *Los forrenta años (40 años de franquismo)* (1976), *Historia de aquí* (1980), *Historia forgesporánea* (1984), Colección «La Neurona Feliz» (1996), *Humor del día* (2004), *Arte de am@r* (2005) o *La Guerra Incivil* (2006). Ha il·lustrat també molts llibres. El 2008 proposa que els humoristes gràfics de tot el món donin suport als objectius del Mil·lenni de l'ONU.

Ha rebut nombrosos premis, distincions i guardons, com ara el Premio a la Libertad de Expresión de la Unión de Periodistas de España, el Premi Internacional d'Humor Gat Perich, la Creu de Sant Jordi o el reconeixement com a Col·legiat d'Honor del Col·legi de Periodistes de Catalunya. La Universidad de Alcalá de Henares el va nomenar director tècnic de l'Instituto Quevedo del Humor. El 2007, el Consell de Ministres li va concedir la Medalla d'Or al Mèrit en el Treball, i el 2011, la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts. El 2012 va rebre el Premi de la FAO per difondre amb els seus dibuixos el problema de la fam al món. El 2013, la fundació Rodolfo Benito Samaniego, d'Alcalá de Henares, li ha atorgat el Premio a la Convivencia, la Paz y la Libertad.

LIBER
PRESS

Diputació de Girona

EDUARD PUNSET

LiberPress Catalunya

Eduard Punset Casals (Barcelona, 9 de novembre de 1936) és jurista, escriptor, economista, divulgador, científic i polític. Ha viscut els seus ideals de servei, personals i existencials. Ha militat en diversos partits polítics durant la dictadura i la transició democràtica. Ha escrit nombrosos llibres de divulgació científica i ha col·laborat en molts mitjans televisius. Des del 1996 dirigeix el programa *Redes* de TVE, en què es tracten diversos temes científics d'àmbits com són ara la sociologia, la medicina, la psicologia, la biologia, l'astronomia...

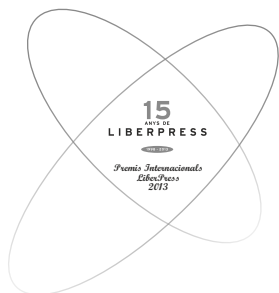
EDUARD PUNSET rep el Premi LiberPress Catalunya per la seva llarga i polièdrica trajectòria, en la qual, humanament, culturalment, científicament, literàriament i políticament, s'ha donat als altres; perquè amb la seva saviesa, prudència i sentit de l'humor honora tots els ciutadans d'aquest món; per la seva proximitat i la manera d'ensenyar, revelar, despertar, ajudar, divulgar i conscienciar, feta de manera senzilla, fàcil, atractiva, tendra; per la seva capacitat de comunicar, d'intentar fer-nos comprendre delicadament qui som, com som, on som, què hi fem, aquí, i, tal vegada, amb sort i paciència, què podem esperar.

Va fer el batxillerat a Los Angeles, es va llicenciar en dret a la Universidad Complutense de Madrid i es va graduar en ciències econòmiques a la Universitat de Londres i a l'Escola Pràctica d'Alts Estudis de París. Ha treballat com a redactor d'economia de la BBC, com a director de la secció d'economia de l'edició per a l'Amèrica Llatina del setmanari *The Economist* (1967-1969) i com a economista del Fons Monetari Internacional als Estats Units i a Haití (1969-1973).

El 1978 va ser elegit conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya i diputat en les primeres eleccions al Parlament de Catalunya (1980). Va ser ministre de Relacions per a les Comunitats Europees (1980-1981). En les eleccions generals de 1988 va obtenir un escó com a independent de CiU. El 1987 i el 1989 va ser elegit eurodiputat al Parlament Europeu pel CDS, fins al 1994. L'any 1991 va crear un nou partit polític, Foro, que es va dissoldre el 1995. Com a expert en noves tecnologies, ha estat assessor, conseller president i professor de diverses institucions: COTEC, ESADE, Instituto Tecnológico Bull, Enher, Facultat d'Economia de l'Institut Químic de Sarrià (Universitat Ramon Llull)...

Ha rebut nombrosos premis i distincions, entre els quals el Premio Ciudad de Alcalá de las Artes y las Letras 2012, Doctor Honoris Causa per la Universitat de les Illes Balears (2010), Premio de la Asociación Profesional Española de Informadores de Prensa, Radio y Televisión (2008), Premio Hombre GQ del Año al Mejor Escritor (2008), Menció de Honor de la Sociedad Española de Neurología (2008), Premi Manel Xifra i Boada del Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Girona (2008), Premio de Periodismo Rey Jaime I (2007) o el Premio de la Asociación Española de Científicos (2001). Segons la revista *Foreign Policy*, està considerat un dels deu intel·lectuals més influents d'Iberoamèrica del 2012.

És autor de nombrosos llibres, entre els quals *La salida de la crisis* (1980), *España: sociedad cerrada, sociedad abierta* (1982), *La España impertinente* (1986), *Manual para sobrevivir en el siglo XII* (2000), *Cara a cara con la vida, la mente y el universo* (2004), *El alma está en el cerebro. Radiografía de la máquina de pensar* (2006), *¿Por qué somos como somos?* (2008), *El viaje a la felicidad* (2005), *El viaje al amor* (2007), *El viaje al poder de la mente* (2010), *Excusas para no pensar* (2011), *Viaje al optimismo* (2011), *Lo que nos pasa por dentro. Un*

**LIBER
PRESS**

Diputació de Girona

VEÏNS DEL BARRI D'ANGROIS DE SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA

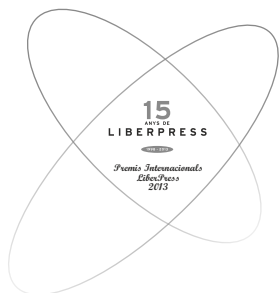
LiberPress Catalunya

Encara no ho hem pogut oblidar: el passat 24 de juliol del 2013, un tren AVE que es dirigia a Santiago de Compostel·la, en arribar a l'altura del barri d'Angrois a una velocitat excessiva, i per una greu imprudència, va descarrillar i va xocar. L'accident va produir 74 morts i més de 150 ferits. En adonar-se de l'accident, els veïns de la localitat es varen bolcar des del primer moment, en una actuació heroica i solidària, a auxiliar les víctimes.

**ELS VEÏNS DEL BARRI D'ANGROIS
DE SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA**
reben el Premi LiberPress
Catalunya pel seu exemplar
comportament en l'accident del
tren AVE, per la seva solidaritat,
humanitat i valor.

Les imatges de la televisió ens ho van mostrar: veïns trencant els filats per socórrer els accidentats, portant mantes, aigua, ajudant els ferits, intentant alliberar els viatgers de les carcasses de ferro... Sempre han dit que va ser una reacció normal, espontània, que van fer el que calia i que no és cap mèrit, però nosaltres no podem ni volem oblidar, ni deixar d'agrair, la seva valerosa ajuda, carregada d'una solidaritat emocionant i exemplar.

«A la petita vila d'Angrois hi ha molta gent gran. Quan algú ensopega i cau a terra, correm a aixecar-lo. És una reacció espontània, humana. Això vam fer la nit del 24 de juliol. No pensem, actuem. Esgotats, sense sopar, sense dormir, des de les vuit del matí fins que vam defallir, vam respondre a la tornada de centenars de micròfons: *On eres? Què vas fer? Què vas pensar? Què vas veure?*»

**LIBER
PRESS**

Diputació de Girona

JIRÍ MENZEL

LiberPress Cinema

JIRÍ MENZEL rep el Premi LiberPress Cinema 2013 per la seva magnífica trajectòria cinematogràfica, independent de totes les pressions polítiques i de tots els totalitarismes, per la seva capacitat de parlar amb sensibilitat i humor sobre l'ànima i els sentiments de les persones, per la seva lucidesa i ironia, pel seu esperit lúdic i sarcàstic, i perquè és un dels millors especialistes en la comèdia satírica i la crítica social feta des d'una indòmita rebel·lia i llibertat.

Jirí Menzel neix a Praga el 23 de febrer de 1938. De jove estudia periodisme, i després ingressa a l'Acadèmia de Cinema de Praga. Amb el seu primer llargmetratge, *Trenes rigurosamente vigilados* (1966), aconsegueix l'Oscar a la millor pel·lícula estrangera el 1968. La pel·lícula, que s'adscriu a la Nova Ona txeca, està considerada una de les obres mestres de la cinematografia europea. Després fa *Capriçho de verano*, en què també actua, amb la qual guanya el gran premi del Festival Internacional de Cinema de Karlovy Vary.

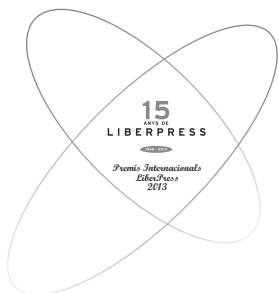
Posteriorment, amb *Alondras en el alambre*, és Òs d'Or al Festival Internacional de Cinema de Berlín. Menzel, com que va estar censurat pel règim txec fins a mitjan anys setanta, feia d'actor per tal de sobreviure.

Després, als vuitanta, va dirigir de nou altres pel·lícules, basades, com *Trenes rigurosamente vigilados* o *Alondras en el alambre*, en relats del seu escriptor favorit, Bohumil Hrabal: *Tijerazos* (1980), *La fiesta de las campanillas verdes* (1983) i *Mi dulce pueblecito* (1985), que va ser nominada a l'Oscar a la millor pel·lícula estrangera.

També són seves, entre d'altres, les pel·lícules *Solitario en la linde del bosque* (1976), *Los afortunados* (1978), *El fin de los buenos viejos tiempos* (1989), *Vida y aventuras extraordinarias del soldado Ivan Tchonkine* (1994), *Los diez próximos minutos II* (2002) i *Yo serví al rey de Inglaterra* (2006), que va rebre el Premi FIPRESCI (Berlín).

Com a actor, ha aparegut en més de seixanta films. Una de les seves darreres intervencions ha estat al film de Costa-Gavras *La petite apocalypse*.

A més, també és escriptor. Segons Menzel, «riure és la millor manera de conèixer el món. Avui tenim llibertat d'expressió, però altres formes de censura han aparegut, com la dels diners. No hi ha res perfecte!».

LIBER
PRESS

Diputació de Girona

JOAN MANUEL SERRAT

LiberPress Cançó

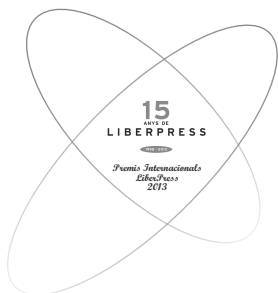
JOAN MANUEL SERRAT rep el Premi LiberPress Cançó 2013 per haver seguit una trajectòria única en el món de la cançó, pel seu compromís amb les causes dels humils i dels treballadors, i per la seva lluita per la democràcia, la llibertat i la solidaritat entre els homes; per la seva coherència personal, la seva integritat i generositat immensa; per la seva sensibilitat en la defensa de les llengües i les cultures, i perquè, des de l'humil barri del Poble-sec, ha esdevingut una de les persones i dels personatges més genials i imprescindibles de Catalunya, d'Espanya i del món.

Joan Manuel Serrat, *el Noi del Poble-sec*, va néixer en una família obrera d'aquest barri barcelonès. El pare era un anarquista català afiliat a la CNT, i la mare, Àngeles Teresa, era filla de Belchite (Saragossa). A «La Carmeta», «La tieta» i «El drapaire», entre altres cançons, Serrat descriu personatges típics del seu barri. Als dotze anys, estudia per a tornar fresador, i més tard cursa estudis d'agricultura. Aleshores ja comença a cantar. Va ser un dels pioners de la Nova Cançó catalana, i va formar part d'Els Setze Jutges (n'era el número tretze), que van donar una gran empenta a la llengua catalana durant el franquisme. El 1965 s'edita el seu primer disc, amb quatre cançons. El 1966 apareix el seu segon disc, amb cançons com ara «El drapaire» i «Ara que tinc vint anys». Després arriben altres discs i cançons com són ara «Cançó de matinada», «Paraules d'amor» (la més coneguda i cantada per altres intèrprets), «Me'n vaig a peu» (una de les seves cançons favorites) i «Les sabates», de Guy Béart. Aquestes cançons formen part del tercer disc de Serrat, el qual esdevé el primer disc en català que arriba al número u en les llistes de vendes a Espanya. Altres cançons posteriors són «La tieta», «Cançó de bressol»...

El 1968 treu el seu primer disc en castellà, amb cançons com «El titiritero» i «Poema de amor». Després grava «La, la, la» en català, que mai no es va poder comercialitzar arran del conflicte generat a Eurovisió. Apareix llavors el disc *Cançons tradicionals*. L'any 1969 fa la primera gira per l'Amèrica del Sud, fet que més endavant es convertirà en una bonica tradició. Aquest mateix any publica un àlbum amb poemes d'Antonio Machado, que té un gran èxit. La censura franquista, però, es va acarnissar amb ell, si bé a l'Amèrica del Sud va trobar el suport que les autoritats espanyoles li negaven. El 1970 va participar en la tancada d'intel·lectuals i artistes al monestir de Montserrat per protestar contra el procés de Burgos i contra la pena de mort. Allà va començar a compondre la cançó «Mediterráneo», que es va editar en l'àlbum *Mediterráneo* (1971). El disc té un gran èxit, és en el número u durant diverses setmanes. Serrat actua de franc al Festival de Viña del Mar, en suport a Salvador Allende. L'any següent treu el disc *Miguel Hernández*, que conté una selecció de versos del poeta d'Orlino. L'any 1973 publica l'àlbum *Per al meu amic*. El setembre de 1975, a Mèxic, condemna públicament els darrers afusellaments del franquisme, fet que li comporta un any d'exili. A més, tal com ja havia ocorregut el 1968, els seus treballs són retirats del mercat i censurats pel règim. El 1977, ja de retorn, publica un disc amb poemes de Joan Salvat-Papasseit, titulat *Res no és mesquí*.

Serrat ha continuat lluitant per les llibertats del món i cantant a l'Amèrica del Sud. Als anys vuitanta apareixen *Fa vint anys que tinc vint anys* (1984) i *Bienaventurados* (1987), que recull, entre d'altres, una cançó que critica les esglésies cristianes («Bienaventurados») i una altra que ataca les dictadures que encara es mantenen («Lecciones de urbanidad»). El 1989 treu l'àlbum *Material sensible*. L'any 2000 fa un homenatge a la cançó llatinoamericana amb el disc *Cansiones*, signat per Tarrés i Serrat, que conté adaptacions de temes populars de diversos països de l'Amèrica Llatina i autors reconeguts com són ara Violeta Parra o Víctor Jara.

El 2004 participa en el projecte «Neruda en el corazón», amb un disc col·lectiu en el qual interpreta el «Poema XX» de Pablo Neruda. L'espectacle es va presentar en directe al Palau Sant Jordi de Barcelona, dins la programació del Fòrum Universal de les Cultures 2004. També el 2004 *El Periódico de Catalunya* li va atorgar el premi Català de l'Any en homenatge als seus quaranta anys de carrera. El 15 de març de 2006 va rebre el títol de Doctor Honoris Causa de la Universidad Complutense de Madrid per la seva contribució a la cultura espanyola i llatinoamericana i per la seva labor en pro de la convivència de les diferents llengües de l'Estat. Deu dies després va rebre la Medalla d'Or al Mèrit en el Treball. El 18 d'abril de 2006 va publicar el disc *Mò*. El 2007 va ser guardonat amb la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en reconeixement de la seva defensa de la llengua i la cultura catalanes com a membre, els anys seixanta, d'Els Setze Jutges, i va ser investit Cavaller de la Legió d'Honor de la República Francesa. El mateix any fa una gira amb Joaquín Sabina anomenada *Dos pájaros de un tiro*, de setanta-un concerts. El 17 de juny de 2008 va rebre a València el Premi Ovidi a la trajectòria artística, atorgat pel Col·lectiu Ovidi Montllor de Músics i Cantants en València. El 2013, al Festival de Cinema de Sant Sebastià, es projecta el documental *El símbolo y el cuate*. Intervé també en un acte contra l'Alzheimer.

LIBER
PRESS

Diputació de Girona

LEO BASSI

LiberPress Camins

Leo Bassi (Nova York, 1952) és actor i còmic, reconegut mundialment per les seves extravagants actuacions teatrals i les seves innombrables accions provocadores. Leo Bassi descendeix d'un antic llinatge de comedians excèntrics i de pallasos circenses procedents d'Itàlia, França, Anglaterra, Àustria i Polònia. Durant 150 anys (sis generacions) la família ha actuat ininterrompudament. És un esperit llibertari, irreverent i cosmopolita del circ del segle XIX. El seu art, lliure de convencions, ofereix al públic una experiència apassionant, sensacional i estremidora, en què la provocació és un llenguatge, i no un propòsit.

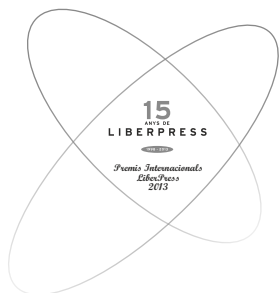
LEO BASSI rep el Premi LiberPress Camins perquè en tota la seva vida ha demostrat, per mitjà de l'humor mordaç, la paròdia sagnant, la provocació ferotge, el sarcasme més punyent i un enginy insuperable, que és àcidament crític i rebel amb els conservadorismes rancis, amb la corrupció desaforada, amb el fanatisme, el papanatisme, el servilisme, l'alienació, l'estupidesa i la estultícia; perquè ha denunciat els poders més criminals i la intolerància, i ha obert camins plens d'imaginació i divertiment, que ens ajuden a pensar i a reflexionar, i que ens fan moure i commoure.

Entre els diversos reconeixements i premis que ha rebut al llarg de la seva trajectòria, en destaquen els premis de la crítica de Barcelona, de Canes i de Munic, el Premi OBIE o Off-Broadway (Nova York), el Premi FAD de Barcelona, el Premi Festival d'Amendola (Itàlia), el Premi Nas d'Or (Barcelona), el Premi Moers Comedy Festival (Alemanya), el Premi Just For Laughs Festival (Mont-real, Canadà), i d'altres de Xile, Portugal i Espanya. Va ser elegit representant oficial d'Itàlia a les Olimpíades Teatrals de Moscou.

Va començar a treballar al circ als set anys, i viatjava per tot el món. Actuava especialment com a malabarista. De molt jove, en un esforç per redescobrir què significa ser un clown, deixa el xou familiar per viatjar, durant cinc anys, en solitari i actuar al carrer, amb un espectacle eclèctic anomenat *El circ més petit del món*.

S'ha caracteritzat pel seu estil provocador, per la crítica a la dreta política, al fanatisme religiós i a la corrupció. Ha intervingut en programes de televisió, com ara *Cròniques marcianes* i *El hormiguero*. És també un conferenciant magnífic i crític. És el creador de l'obra teatral *La revelació*; un homenatge al laïcisme que va provocar violentes reaccions dels grups ultracatòlics espanyols.

Continuament ha estat censurat i atacat per la seva crítica a la corrupció i el conservadorisme polític. El 2011 Leo Bassi crea un web, PPLEaks, en què, inspirant-se en Wikileaks, invita els visitants a enviar-hi, anònimament, informació sobre els casos de corrupció del Partit Popular.

**LIBER
PRESS**

Diputació de Girona

CARTOONING FOR PEACE / DESSINS POUR LA PAIX ('DIBUIXOS PER LA PAU') rep el Premi LiberPress Associacions 2013 per la seva esplèndida trajectòria en defensa dels drets humans, la tolerància, la solidaritat i la llibertat d'expressió; perquè defensa l'intercanvi pacífic d'idees, costums i cultures per mitjà de l'humor i perquè utilitza, com a armes punyents contra els poders totalitaris, la intolerància, el fanatisme i la inflexibilitat, només els dibuixos de centenars d'humoristes; perquè procura la pau arreu del món amb la mordacitat, la tendresa i l'acidesa de l'humor gràfic.

CARTOONING FOR PEACE

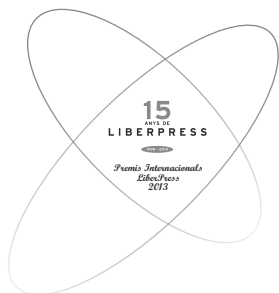
DESSINS POUR LA PAIX / DIBUIXOS PER LA PAU

LiberPress Associació

Després de la polèmica de les caricatures de Mahoma l'any 2005, Kofi Annan, aleshores secretari general de l'ONU, i Plantu, humorista gràfic de *Le Monde*, es varen reunir el 2006 a la seu de l'ONU, a Nova York, junt amb dotze dels millors dibuixants humorístics de tot el món, per fer una conferència titulada «Oblidar la intolerància». D'aquesta conferència, en va sortir Cartooning for Peace, amb l'objectiu de promoure la comprensió i el respecte mutu entre persones de diferents religions i cultures, amb l'humor gràfic i la caricatura com a mitjà d'expressió d'un llenguatge universal. D'aleshores ençà, han fet nombroses exposicions i reunions. El 2008, fruit de l'èxit obtingut, es crea l'associació francesa Dessins pour la Paix, que compta amb centenars de dibuixants gràfics de tots els orígens geogràfics, religiosos i polítics. Cada membre aporta la seva creativitat i les seves creences a l'equip, amb seu a París (a les instal·lacions de *L'Humanité*), que s'encarrega d'organitzar esdeveniments a tot el món.

L'associació organitza exposicions de dibuix de premsa, sovint acompanyades de conferències públiques que compten amb la presència d'artistes convidats. Els temes favorits de l'associació en les exposicions són els conflictes armats, les amenaces climàtiques, els drets humans, les desigualtats nord-sud, la censura i els tabús. Les exposicions també aborden temes més específics, com ara la pena de mort, els drets dels nens... També ha creat el Premi Honoré-Daumier.

L'associació té com a objectiu proporcionar protecció i assistència legal als dibuixants que treballen en ambients difícils, així com donar-los suport i orientació en l'exercici de la seva professió.

LIBER
PRESS

Diputació de Girona

JOAN GUASP

LiberPress Literatura

JOAN GUASP rep el Premi LiberPress de Literatura 2013 per la seva immensa obra, en totes les modalitats, de literatura catalana; per la seva defensa del català com a llengua de la raó, de la passió i dels sentiments, i per la seva bondat i humanitat. És un defensor tan ferm de Catalunya i dels Països Catalans que ell sol, estirant els braços, seria capaç de fer una Via Catalana de Salses a Guardamar, passant per Andorra i fregant amb els dits l'Alguer. És tan bona persona que els seus amics creuen que té més d'un cor. Un home, un català, un escriptor, absolutament polifacètic i necessari.

Joan Guasp (Consell, novembre de 1943). Va cursar estudis de dret i de filosofia, però els va deixar per poder-se dedicar més temps a la literatura, la seva veritable passió. Va començar escrivint contes i narrativa breu. El 1977 escriu *Querido amigo*, obra de teatre que guanya l'accèssit del Premi Lope de Vega convocat per l'Ajuntament de Madrid. També ha escrit narrativa infantil, gènere en què destaquen les obres *L'illa d'escuma rosa* (1988), Premi Ciutat d'Olot; *Piu teulader* (1991) o *Contar fins a cent* (1994), i els reculls de contes *Les contarelles d'en Pere Ferreguï* (1979); *Eclipsi per a un home sol* (1992), Premi Sant Carles Borromeu del Principat d'Andorra, i *Fa molt de fred al nord de Quebec* (1996).

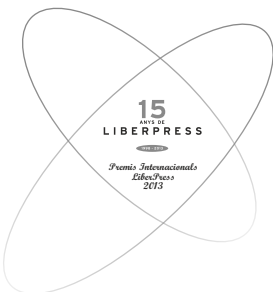
Pel que fa a la narrativa breu i a la novel·la, destaquen les obres *El cavall* (1993), Premi Ciutat de Mollerussa; *Concert de comiat* (1995), Premi Fiter i Rossell 1995; *Aforismes: fogueró de guaspies* (1999); *El plaer de tot això i altres plaers minúsculs* (2000); *Quinze querns* (2003); *L'heroi irònic* (2005); *Humor meu i Déu meu* (2006); *Animus locandi* (2009); *Jugar o no jugar* (1999); *La cervesa de Déu* (2000); *La ciutat transparent*, Premi de Narrativa Baltasar Porcel 2001; «*El generalissimo*» i altres *històries inversemblants però certes* (2007), Premi Pare Colom 2007; *El netejavidres i jo* (2007), Premi Falset de Contes; *La maledicció dels passos zebra*, Premi de Narrativa Sicoris, i *El vicari de Crist i altres ficcions*, Premi Armand Quintana 2009.

També ha escrit teatre: *Kabyl* (1986); *Fumar d'amatat* (1987), Premi Teatre Principal del Consell Insular de Mallorca; *Fills de l'espera* (1993), Premi Recull de Blanes; *Melodia de saxo* (1995), Premi Sant Jordi de teatre; *Tructeatre* (1985); *Oxo*, que obté l'accèssit del Premi SGAE de Teatre 1996 i és candidata al Premio Nacional de Literatura 1998 del Ministeri de Cultura; *Viatge a la fi del món* (1998); *Els titellaires* (1999); *El venedor de cacavets* (2001); *Viatge a una altra part*; *Els papagenos*, Premi el Micalet de València; *El circ dels somnis* (2004), Premi Ciutat de Paterna; *Bobóbababübü i les noces de paper d'estrassa* (2006); *Irène Némirovsky*, Premi Recull 2006; *El creuer dels etcèteres* (2006), Premi Ciutat de Sagunt; *Homo histrionicus* (2007); *L'assassí de Déu* (2010), Premi Castelló a Escena; *La torre Eiffel* (2011), Premi Llorenç Moyà; *L'honorable Matarrates* (2011), una sàtira sobre la corrupció política a les Illes, Premi de Badalona; *La Coca-cola calenta* (2011), Premi Mutxamel de Teatre Breu, i *OW*, basada en la vida d'Oscar Wilde, Premi Recull de Teatre 2013, atorgat a Guasp per tercera vegada en vint anys.

Guasp també ha conreat la poesia: *Poemes descentralitzats* (2002); *Riure per no sopar*, Premi Jacint Verdaguer 2004; *Fills del raiguer*, Premi Vila de Martorell 2005, i *Blai Bonet i del món*, Premi Nacional de Poesia del Vallès Oriental 2010.

Algunes de les seves obres han estat traduïdes al gallec, al castellà, al francès i a l'anglès. Actualment (juliol de 2013) té més de seixanta llibres publicats, i ha guanyat una trentena llarga de premis. Col·labora en diferents publicacions i mitjans audiovisuals de les Illes Balears i d'altres indrets dels Països Catalans. Actualment dirigeix la revista *El Mirall*. També és l'autor del guió de la pel·lícula *Blocao*, i ha fundat i creat el petit Museu de l'Aforisme, a Consell.

La Generalitat de Catalunya li va atorgar el Premi Lluís Carulla d'Actuació Cívica.

LISE LONDON rep el Premi
Memorial LiberPress 2013
perquè no hem d'oblidar mai la
seva vida amb a dona valenta i
tendra, indomable i solidària,
sempre al costat dels
treballadors i dels humils.

LISE LONDON

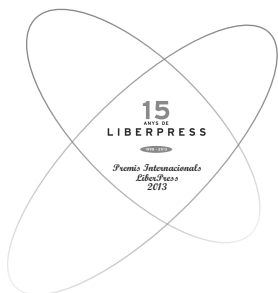
LiberPress Memorial

Elisabet Ricol, coneguda com a Lise London, va néixer a Montceau-les-Mines el 15 de febrer del 1916 i va morir a París el 31 de març del 2012. Filla d'emigrants aragonesos de Terol, als quinze anys ja militava a les Joventuts Comunistes franceses, i als divuit va començar a treballar en el Komintern, a Moscou, on va conèixer Artur London, un jove comunista i intel·lectual txec, d'origen jueu. Des d'aleshores, van compartir l'ideal de la lluita antifeixista. Tots dos van participar en les Brigades Internacionals per ajudar l'Espanya republicana.

Després, durant la Segona Guerra Mundial, participa, junt amb el seu marit Artur (àlies Gerard) en la resistència francesa fins que és detinguda l'agost de 1942. Condemnada a mort, es va salvar de l'execució perquè estava embarassada del seu primer fill, si bé va ser condemnada a treballs forçats a perpetuïtat i va ser deportada pels alemanys al camp de concentració de Ravensbrück. Se la considera una testimoni privilegiada de la història, ja que va tractar amb Stalin, Tito, Pasionaria i Ho Chi Minh, entre d'altres.

Roja primavera, el primer dels seus dos volums de memòries, narra la seva vida i la d'Artur London (autor de *La confessió*, llibre que va revelar al món els criminals engranatges de la maquinària estalinista). El segon volum, *Memòria de la resistència*, recull el període comprès entre la derrota de la República i el retorn des dels camps de concentració nazis.

Jean Ferrat li ha dedicat cançons, i Simone Signoret l'ha representada a *La confessió* (1970), la pel·lícula de Costa Gavras basada en les memòries d'Artur London. També s'ha fet una pel·lícula sobre ella: *El rojo de las cerezas*, dirigida per Emilio Garrido el 2011.

**LIBER
PRESS**

Diputació de Girona

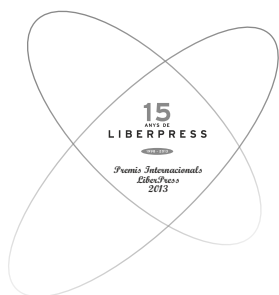
KIM

Autor del cartell LiberPress 2013

Joaquim Aubert Puigarnau, Kim, nascut a Barcelona el 1942, és un genial dibuixant de còmics català. Format en belles arts, es dedica a pintar i a fer còmics i il·lustracions. Comença a publicar en revistes de l'*underground* barceloní i a la revista musical *Vibraciones*. El 1977 va començar a dibuixar a la revista satírica *El Jueves*, on ha fet famós *Martínez el Facha*, que s'ha convertit en l'únic personatge que ha aparegut de manera ininterrompuda en les pàgines d'aquesta publicació des del primer número fins avui. Amb aquest personatge fa una sàtira contra la ultradreta espanyola més rànica i reaccionària.

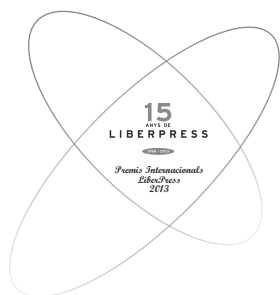
També ha dibuixat a *Por Favor*, *Mata Ratos*, *Rambla*, *El Vibora* i *Makoki*, entre d'altres. Ha il·lustrat també nombrosos llibres.

El 1995 va ser guardonat amb el Gran Premi del Saló del Còmic de Barcelona, i el 2007, amb el Premi Internacional d'Humor Gat Perich. L'abril de 2010 va ser guardonat amb el Premi Nacional de Còmic, concedit pel CoNCA, per l'obra *El arte de volar*, realitzada conjuntament amb Antonio Altarriba.

**LIBER
PRESS**

Diputació de Girona

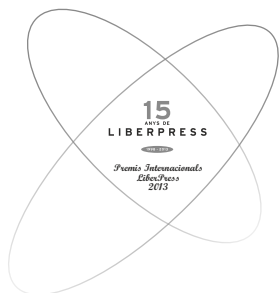
PLANTU

Autor del cartell dels 15 anys de LiberPress

Jean Plantureux, *Plantu*, neix a París el 1951. Vol estudiar teatre i còmic, però els seus pares l'inscriuen a medicina. Dos anys després, el 1971, viatja a Brussel·les per assistir a classes de dibuix a l'escola Saint-Luc. De retorn a París, es presenta amb els seus dibuixos en molts diaris, i se l'acaba quedant *Le Monde*. Treballa també al diari *Phospore* fins al 1986. Plantu va obtenir, el 1988, el prestigiós Premi Mumm i el 1989, el Premi de l'Humor Negre. Des del 1991 treballa al setmanari *L'Express*.

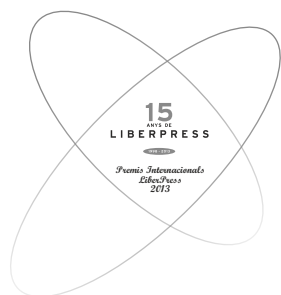
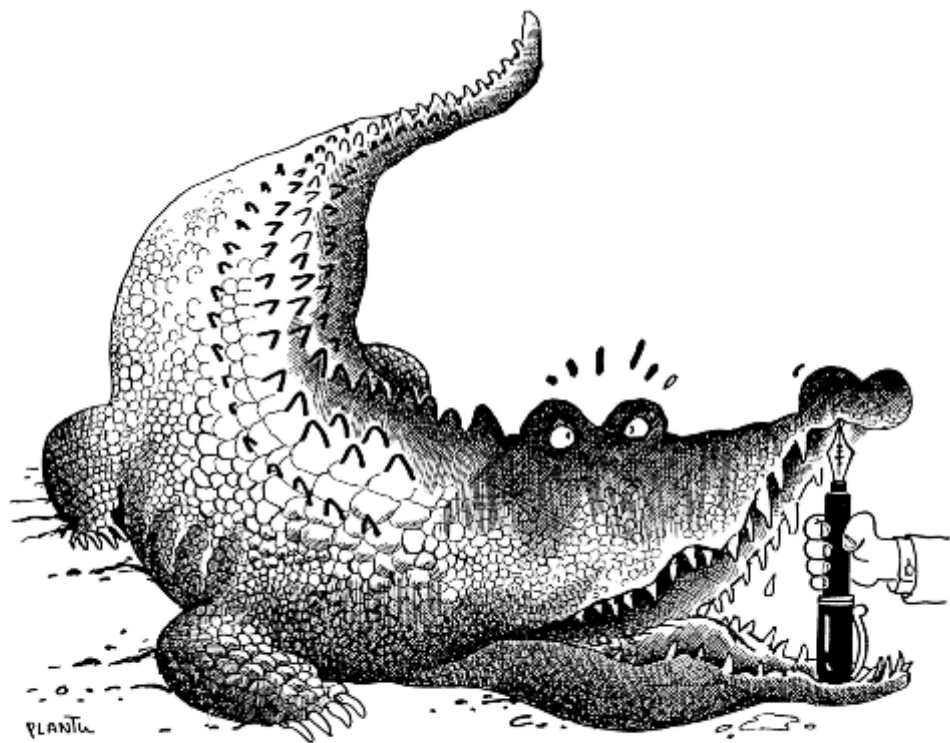
Des de 2006, amb l'ajuda del Premi Nobel de la Pau i exsecretari general de l'ONU Kofi Annan, crea *Cartooning for Peace*, que presideix. El 2010 Plantu obté el primer premi del 10è Concurs Internacional del Comitè Canadenc per la Llibertat de Premsa Mundial, i el febrer de 2011 guanya el segon premi del XIII Porto Cartoon World Festival de dibuix. Ha guanyat també el Premi Internacional del Gat Perich. La Poste francesa emet un segell dibuixat per Plantu en homenatge a Metges Sense Fronteres, i la UNESCO publica dibuixos de Plantu en diverses llengües en homenatge al cinquantè aniversari de la *Declaració universal dels drets humans*.

El 2002 celebra que ha publicat 15.000 dibuixos, com també que fa trenta anys que col·labora amb *Le Monde*. Les seves creacions han estat objecte de nombroses exposicions. L'octubre de 2012 *Le Monde* publica un especial il·lustrat per Plantu per celebrar els quaranta anys de col·laboració i els 19.000 dibuixos publicats.

**LIBER
PRESS**

Diputació de Girona

15
ANYS DE
LIBERPRESS

*Premis Internacionals
LiberPress
2015*

**LIBER
PRESS**

Diputació de Girona

Pia Crozet

Autora dels premis LiberPress, LiberPress Cinema i LiberPress Cançó

Escultora, va néixer a Roanne (França), l'any 1950. Va estudiar a França, a l'acadèmia Charpentier, i seguidament a les escoles de Belles Arts de Valence i de Perpinyà. De jove va venir a viure a Catalunya, on s'arrelà. ha realitzat nombroses exposicions a Catalunya i a l'estranger, i ha rebut diversos premis. Ha estat nomenada "precursora del Museu Internacional per a la Pau" de Barcelona. Hi ha obres seves a diversos indrets del món, Girona entre ells, i ha destacat sempre per la seva tasca humanitària i solidària que impregna les seves obres. Des de l'any 2002 és l'autora dels Premis LiberPress que es lliuren a Girona i a París.

Mercè Riba

Autora dels premis LiberPress Catalunya i LiberPress Literatura

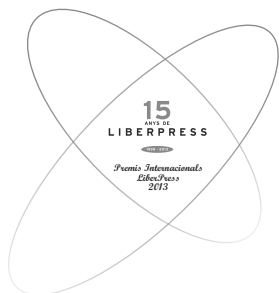
Va néixer a Barcelona l'any 1952. Va estudiar escultura a l'Escola Massana i es va llicenciar en Pintura i Escultura a la Facultat de Belles Arts de Sant Jordi. Amb Àngel Camino i Carles Maurício va fundar el col·lectiu d'artistes Taller Nou, que tenien com a nexa comú l'obra gràfica. Des de 1979 viu en un petit poble empordanès, on des del seu taller desenvolupa la seva obra artística dins de la figuració impressionista, tant en escultura com en gravat calcogràfic. Ha fet obra pública per a diverses poblacions catalanes i ha exposat regularment a Barcelona, Girona, Cadaqués, Madrid, Bèlgica, Suïssa, França i els Estats Units.

Jaume Torrent

Autor del premi LiberPress Camins

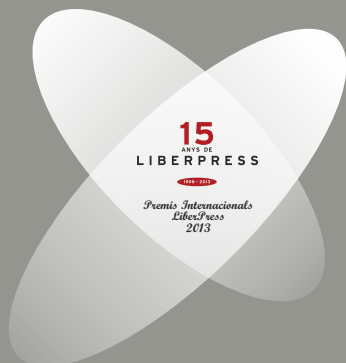
Va néixer a Barcelona l'any 1946. És llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona i té estudis de periodisme. Director de la companyia de teatre La Inestable de Llampaias i autor de diversos textos teatrals representats per la mateixa companyia. Director de la Cia. de Menor Quantia del teatre del Col·legi d'Advocats de Figueres. Dibuixant de vaixells sobre escriptures. Ha fet diverses exposicions a Barcelona, l'Escala, Figueres, Sant Esteve de Sesrovires, Platja d'Aro, La Bisbal i Lleida.

**LIBER
PRESS**

Diputació de Girona

15
ANNIS DE
LIBER PRESS

1911-2011

*Premis Internacionals
LiberPress
2013*

Ho organitzen

Diputació de Girona

Hi col·laboren

Hotel Nord 1901
Llibreria 22
Advocats McCragh / Dilmé
Il·lustre Col·legi d'Advocats de Girona
Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya
Edicions Cal·lígraf
Col·legi de Periodistes de Catalunya (demarcació de Girona)
Grup Gestió Girona

David Sánchez / Bluebeat, realització audiovisual
Clara Jordan, presentadora de la cerimònia de lliurament dels premis